

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

MARCO DARMON

της 10ης Δεκεμβρίου 1986 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Με την παρούσα προσφυγή η ανώνυμη εταιρία Cockerill-Sambre ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 9ης Οκτωβρίου 1985 με την οποία η Επιτροπή της επέβαλε πρόστιμο 22 750 ECU για υπέρβαση, κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1983, των ποσοστώσεων παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα για την κατηγορία IV.

Η επίλυση της διαφοράς αυτής εξαρτάται από την ερμηνεία και την εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση του άρθρου 11, παράγραφος 4, της αποφάσεως 2177/83/EKAX της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1983 «για παράταση του συστήματος επιτηρήσεως και ποσοτώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα» ¹.

Είναι γνωστό ότι οι ποσοτώσεις καθορίζονται ανά τρίμηνο. Η διάταξη αυτή ορίζει ότι

«Οι επιχειρήσεις έχουν τη δυνατότητα, μετά από προηγούμενη δήλωση καθεμιάς από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις στην Επιτροπή, να προβούν κατά τη διάρκεια του τριμήνου, με άλλες επιχειρήσεις, σε ανταλλαγές ή πωλήσεις ποσοστώσεων ή τμημάτων των ποσοστώσεων που μπορούν να διατεθούν στην κοινή αγορά και αφορούν το ίδιο τρίμηνο».

2. Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραμένει στα στενά όρια μιας σχολαστικής ερμηνείας της διατάξεως αυτής που παραγνωρίζει την οικονομική πραγματικότητα και έχει ως αποτέλεσμα να καταλογίζει σε βάρος της προσφεύγουσας την εν λόγω υπέρβαση.

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — ΕΕ L 208 της 31.7.1983, σ. 1.

Δεν αμφισβητείται — η Επιτροπή μάλιστα το έλαβε υπόψη της μειώνοντας το ύψος του προστίμου — ότι η Cockerill-Sambre αντιμετώπισε δυσκολίες στην παραγωγή της μετά την πυρκαγιά των εγκαταστάσεών της στο Valfil, τον Ιανουάριο του 1983. Ήταν επομένως φυσικό, προκειμένου να τηρήσει ιδίως τις υποχρεώσεις της έναντι των πελατών της, να κάνει χρήση της δυνατότητας που της παρέχει η προαναφερθείσα διάταξη, παραχωρώντας μέρος της ποσοστώσεώς της σε άλλους παραγωγούς, μεταξύ των οποίων στην εταιρία Thyssen, κατά τη διάρκεια του τέταρτου τριμήνου του 1983.

Είναι αληθές ότι η τελευταία αυτή εταιρία, κατά τη διάρκεια του πρώτου τριμήνου του 1984, συγκεκριμένα στις 15 Φεβρουαρίου, παραχώρησε με τη σειρά της μέρος των ποσοστώσεων, ύψους 4 892 τόνων, αναφέροντας ότι επρόκειτο για «επιστροφή» στο πλαίσιο της ποσοτώσεως του περασμένου τριμήνου.

3. Όπως και η Επιτροπή, θεωρώ ότι η απόδοση αυτή ήταν εκπρόθεσμη και ότι η εν λόγω ποσότητα δεν μπορούσε να αφαιρεθεί εξ ολοκλήρου ή κατά την πρόπουσα αναλογία από την υπέρβαση που προσάπτεται στην Cockerill-Sambre.

Πράγματι, ανεξάρτητα από τη φύση τους οι συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου μεταξύ της πιο πάνω εταιρίας και της εταιρίας Thyssen [η τελευταία εργαζόταν εργολαβικά (φασόν) για την προσφεύγουσα και ανέλαβε την υποχρέωση να επιστρέψει στην αρχή του επόμενου τριμήνου τα μερίδια των ποσοστώσεων που δεν χρησιμοποίησε] δεν μπορούν να αντιταχθούν στην Επιτροπή και δεν επηρεάζουν το τρίμηνο πλαίσιο που προβλέπει η εν λόγω ρύθμιση.

Η ρύθμιση αυτή θεσπίστηκε καταρχάς με την απόφαση 2794/80/EKAX της Επιτροπής, της 31ης Οκτωβρίου 1980 «περί καθορισμού ενός

συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβος για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβος»² οι αιτιολογικές σκέψεις της οποίας είναι εν προκειμένω διαφωτιστικές.

Διαπιστώνοντας ότι τα μέσα δράσεως που προβλέπει το άρθρο 57 της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν επαρκούν για την αντιμετώπιση της έκδηλης κρίσεως που προκάλεσε η απότομη πτώση της ζήτησεως χάλυβα, η τέταρτη παράγραφος των αιτιολογικών σκέψεων προβλέπει τον καθορισμό «ποσοστώσεων ανά τρίμηνο για να μπορούν οι επιχειρήσεις να καταρτίσουν τα προγράμματα παραγωγής, αλλά επίσης για να δίδεται στην Επιτροπή, δι' επιβολής νέων ποσοστώσεων για το επόμενο τρίμηνο, η δυνατότητα να λαμβάνονται υπόψη οι μεταβολές της προσφοράς και της ζήτησεως καθώς και η κτηθείσα εμπειρία».

Στην απόφαση του Lucchini, το Δικαστήριο τόνισε ότι πρέπει

«να σημειωθεί ότι ο τριμηνιαίος χαρακτήρας αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του συστήματος των ποσοστώσεων που θέσπισε η απόφαση 2794/80»³.

Για να αφαιρεθεί λοιπόν από το μη αμφισβητούμενο πλεόνασμα παραγωγής της Cockerill-Sambre η ποσότητα που επέστρεψε η Thyssen, η επιστροφή αυτή έπρεπε να γίνει πριν από τη λήξη του τέταρτου τριμήνου του 1983 και όχι στις 15 Φεβρουαρίου 1984.

4. Η ανάλυση αυτή είναι, όπως υποστηρίζει η Cockerill-Sambre, υπερβολικά σχολαστική, καθαρώς λογιστική και παραβλέπει την οικονομική πραγματικότητα;

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50.

3 — Υπόθεση 179/82, Συλλογή 1983, σ. 3083, και ιδίως σκέψη 20, σ. 3094.

Δεν το πιστεύω: είμαι μάλιστα πεπεισμένος για το αντίθετο. Χωρίς να αντικρουστεί, η Επιτροπή, στην ανταπάντησή της, ανέφερε ότι κατά το εν λόγω τρίμηνο, η παραγωγή των δύο επιχειρήσεων υπερέβη πράγματι τις ποσοστώσεις τους, λαμβανόμενες αθροιστικά.

Μόνο λόγω του περιθωρίου ανοχής 3 % που προβλέπει η πρώτη παράγραφος του άρθρου 11:

— δεν επιβλήθηκαν κυρώσεις στην Thyssen, η υπέρβαση της οποίας — 4 812 τόνοι — παρέμεινε μέσα στο περιθώριο ανοχής, δηλαδή 9 851 τόνους,

— επιβλήθηκαν κυρώσεις στην Cockerill-Sambre μόνο για υπέρβαση 910 τόνων, παρά το πραγματικό πλεόνασμα των 4 432 τόνων, επειδή ελήφθη υπόψη το περιθώριο της ανοχής των 3 522 τόνων.

Αν η εν λόγω απόδοση από την Thyssen, καίτοι έγινε κατά το πρώτο τρίμηνο του 1984, γινόταν δεκτή, θα υπολογιζόταν στο περιθώριο ανοχής της του προηγούμενου τριμήνου. Δεν είναι όμως αυτός ο σκοπός του περιθωρίου αυτού, το οποίο αποσκοπεί στη θεραπεία της *αβεβαιότητας των προβλέψεων* και όχι στη σύσταση οποιουδήποτε *πλεονάματος που μπορεί να χρησιμοποιηθεί εκ των υστέρων*.

Βρισκόμαστε εδώ στον πυρήνα της οικονομικής πραγματικότητας η οποία πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα τόσο των επιχειρήσεων όσο και της Κοινότητας.

Σε ό,τι αφορά την τελευταία, ο ρόλος της Επιτροπής είναι να τιθασεύσει τη συνολική παραγωγή των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα. Προς τούτο καθορίζει τριμηνιαίες ποσοστώσεις, γεγονός που της επιτρέπει να τις τροποποιεί ανάλογα με την οικονομική συγκυρία και να επιτηρεί την τήρησή τους για να διασφαλίσει την αποτελεσματικότητα των μέτρων που ελήφθησαν για την αντιμετώπιση της έκδηλης κρίσεως.

Ως προς τις επιχειρήσεις, η οικονομική πραγματικότητα επιβάλλει ορισμένη άμβλυνση της ακαμψίας του πλαισίου αυτού αναφοράς. Υπάρχουν προς τούτο πολλές δυνατότητες μεταξύ των οποίων και οι εξής δύο που είδαμε στην παρούσα υπόθεση:

- η πλήρης ή μερική παραχώρηση ποσοστώσεων που επιτρέπει κυρίως την αντιμετώπιση συγκυριακών δυσχερειών παραγωγής,
- η ανοχή υπερβάσεως κατά 3 %, η οποία λαμβάνει υπόψη την ιδιομορφία αυτού του τύπου παραγωγής που συμβιβάζεται δύσκολα με απόλυτα αυστηρές προβλέψεις.

Το σύστημα αυτό μπορεί να λειτουργήσει μόνο με την επαγρύπνηση της Επιτροπής και

την κοινοτική ευθύνη των παραγωγών. Αυτό επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά ότι « ο τριμηνιαίος χαρακτήρας αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του συστήματος των ποσοστώσεων ».

Παρέκκλιση από το σύστημα αυτό, όπως ζητεί η Cockerill-Sambre να της αναγνωριστεί το δικαίωμα να το κάνει, θα αντέβαινε προς το σκοπό που επιδιώκεται με τη δέσμη αυτή κανονιστικών μέτρων και θα έθιγε καίρια την αποτελεσματικότητά τους, παρέχοντας ιδίως τη δυνατότητα, όπως κατέδειξα, σε κάθε ενδιαφερόμενη επιχείρηση να παραχωρήσει, *κατά τη λήξη της προθεσμίας*, όχι πλέον ποσοστώσεις αυτές καθαντές, αλλά *μέρος των περιθωρίων ανοχής που προέκυψαν εκ των υστέρων*.

Προτείνω, συνεπώς, να απορριφθεί η προσφυγή της εταιρίας Cockerill-Sambre, η οποία πρέπει, κατά συνέπεια, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.